

L'AMOR INEFABLE

Oh Amor meva benaurada;
inefable visió,
que ma vida has trasmudada:
mai no t'he encara abraçada,
mai no t'he fet un petó.
Sols d'haver-te contemplada
l'esperit amb sa mirada
ja tinc ritmes de cançó.

Van passant totes les coses
i tu et quedes dintre meu
amb el teu perfum de roses,
amb el teu somriure lleu;
mil bellesaes has descloses
en mes vies de Romeu.

Tu em dus en ma vida trista
un vesllum d'eternitat;
ta mirada jo soc vista
en cada ser que he trobat,
i en romanc tot emprendat,
i jo soc com un artista
dels estels enamorat.

Com un romàntic sospir
per cada liri que mor,
cada donzella que albiro
se m'emporta un troç de cor,
i com més el cel admire
més n'hi veig d'espurnes d'or.

En ma vida ja madura
com un autumnal raïm,
cada jorn, d'un nou gotim
saborejo la dolçura;
i respiro una aura pura
com de serra en un bell cim.

Jo veig brotar flors novelles
en cada dia que neix;
l'immens camps de meravelles
devant mos ulls sempre creix,
i veig les coses tan belles
que m'oblido a mi mateix.

Oh Amor meva amb ton llaç tènue
em subjugues fortament.
Oh Amor: fas ma vida ingènua
i el meu cor adolescent.

Jo sento com pluja fina
que caigués en mon balcó
la teva veu argentina,
i m'apar veuré't com nina
que rega una clavellina
tot cantant una cançó.

Ets com àngel qui s'exulta
de veure uns ulls infinits;
ets com una verge oculta
que em purifica els sentits;
ets el Déu dels mons florits
qui te dins mon ser un culte.

De la terra quedo lliure
cim les ales de ton cant,
per tu se estimar i somriure
amb senzillesa d'infant
i conec el goig de viure
en un perdurable encant.

+ FRANCESC VIVER, pvre.

Poesia premiada en els Jocs Florals de Llançà
l'any 1918

